

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

La missió de l'Església

Avui celebrem la solemnitat de la Pentecosta i també és el Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar. El lema d'enguany diu així: «Som missió». Amb aquest lema es vol destacar que cada fidel laic, animat per la força de l'Esperit Sant, està cridat a descobrir, en l'interior del Poble de Déu, que ell mateix és una missió, tal com ens ho recorda el papa Francesc (cf. EG, n. 273). La invitació del Sant Pare a sentir-nos «missió en aquesta terra» té el seu fonament en el baptisme.

La missió de l'Església va començar en la Pasqua de Resurrecció i la Pentecosta. Aquesta missió està en continuïtat amb la missió de Crist de proclamar i instaurar el Regne de Déu i es realitza per mitjà de les seves tres funcions que ell transmet a l'Església: profetisme, sacerdoci i reialesa. Això comporta la predicació de la Paraula, la celebració dels misteris de la fe i el servei a la comunitat. Així l'ha dut a terme l'Església tot el llarg de la història. Però actualment n'hi ha que pensen que fer una proposta de conversió es podria interpretar com una intromissió en la consciència i en la llibertat de les persones; i també n'hi ha que consideren que tots els camins són igualment vàlids per a trobar la salvació. Aleshores ens podem preguntar ¿quin sentit té la missió en el moment present?

La raó de l'activitat missionera de l'Església es fonamenta en la voluntat de Déu, que vol que tots els homes arribin al coneixement de la veritat, es converteixin a Crist i s'incor-

Pentecosta (1615-1620) de Fray Juan Bautista Maíno. Museu del Prado, Madrid

porin a Ell formant part de l'Església. És veritat que el Senyor pot conduir a la fe les persones que ignoren l'Evangelí sense culpa seva, però l'Església té el deure i el dret d'evangelitzar. A més, la persona que viu amb intensitat la seva fe, que ha fet l'experiència d'un encontre amb Crist, tendeix a expressar, a comunicar l'amor de Déu, que omple la seva vida. Com deia sant Pau: «jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangelí: hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes!» (1Co 9,16). En definitiva, la missió és conseqüència de l'amor a Déu i al proïsme.

Han transcorregut dos mil anys, però la feina no està acabada, més aviat ens trobem encara en els inicis i queda molt per a fer: «Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo

us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món» (Mt 28,19-20).

Sant Joan Pau II ens va ensenyar a distingir tres situacions en les persones en el moment actual: en primer lloc la missió *ad gentes* amb els no cristians, és a dir, els pobles, grups humans, contextos socioculturals on Crist i el seu Evangelí no són coneguts. En segon lloc, l'acció pastoral de l'Església allà on hi ha comunitats cristianes amb estructures eclesials adequades i sòlides, amb fe i vida, que irradien el testimoni de l'Evangelí. En tercer lloc, la nova evangelització amb els batejats no creients. Es tracta d'una situació que es troba entremig, especialment en els països d'antiga cristian-

dat, on grups sencers de batejats han perdut el sentit de la fe i fins i tot no es reconeixen com a membres de l'Església i porten una existència allunyada de Crist i del seu Evangelí (cf. *Redemptoris Missio*, 2).

L'evangelització és, doncs, el primer servei que l'Església pot fer a cada persona i a tota la humanitat en el moment present, en el que coneix grans conquestes tècniques i científiques però ha perdut el sentit últim de la vida. La missió és responsabilitat i compromís de tota l'Església i de cada membre segons la seva funció i d'acord amb els carismes rebuts.

Que l'Esperit Sant i la Mare de Déu, Reina dels Apòstols, continuïn animant el laïcat en el seu compromís de ser «una missió» en l'Església i en el món.

ENTREVISTA

Justícia restaurativa

XAVIER BADIA I CARDÚS

En la línia del treball de la justícia restaurativa i el voluntariat a les presons, Justícia i Pau (JiP) organitza xerrades a escoles, entitats i parròquies, en les quals aborden tots aquells aspectes desconeguts del món de la justícia penal i la presó, i sobre la necessitat del compromís social per promoure la reinserció dels presos en la societat. Xavier Badia és membre de JiP i voluntari de presons.

Quin és l'objectiu de l'eix de justícia restaurativa de JiP?

Treballem per afavorir un model penitenciari que se centri en la reinserció de les persones empresonades i no tant en el càstig; que s'orienti a la restauració del mal causat i al perdó de la víctima. Treballem per a una progressiva transformació del model penitenciari més humà i favorable a la persona.

I com el porteu a terme?

Principalment, a través de l'activitat dels voluntaris. Facin l'activitat que facin, l'objectiu és acompanyar les persones empresonades —que són persones com nosaltres, que tenen els seus drets i la seva dignitat—, donar-los suport per tal que quan surtin en llibertat ho facin en les millors condicions possibles de cara a la seva reinserció. També és important sensibilitzar la societat sobre la realitat de les presons i sobre la responsabilitat col·lectiva en la reinserció. Les lleis i el sistema penitenciari haurien de centrar-se en afavorir el procés de canvi personal cap a la rehabilitació.

Què feu a les parròquies, per sensibilitzar?

Bàsicament xerrades en què expliquem la realitat de les presons i l'activitat de les persones voluntàries. Voldríem que a la vida de les parròquies el món de les presons hi fos present, bé sigui a través de les pregàries o tenint coneixement de la realitat de famílies amb membres empresonats, amb grups de suport, per compartir situacions i vivències... Voldríem una Església immersa en les persones més vulnerables.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

És tan *xuli!*

Els seus pares, allunyats de la religió, més aviat agnòstics, no el van batejar quan va néixer. Mai li parlaren de res relacionat amb la fe. Era un tema que no s'abordava. Tot i això, consideraven que conèixer el cristianisme era necessari en la formació del fill per la seva incidència en la cultura occidental a nivell filosòfic, artístic, geogràfic, arquitectònic, literari, històric... i que convenia que el seu fill el conegués des d'aquestes perspectives i amb aquesta finalitat. No era fàcil establir aquest contacte amb naturalitat i amb la garantia de reeixir en el propòsit assenyalat. Arribat el moment, el van inscriure a una escola concertada cristiana. S'informaren prèviament mitjançant altres pares i els van dir que era una bona escola de caràcter molt obert i respectuós amb les conviccions dels progenitors. L'infant hi començà la vida escolar i anà passant cursos. A casa es continuava sense abordar el fet religiós. Mai no era objecte de conversa. Acabant el quart curs de primària, en una sortida dominical, conversant a redós d'una ermita, el nen, a punt de fer nou anys, digué als pares: "Us he sentit dir, a vegades, que vosaltres no creieu en Jesús. Com pot ser? A mi em

sembla tan *xuli!*". «Llavors Jesús li va dir: Felix de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare del cel» (Mt 16,17).

Déu es manifesta a qui cerca sentit a la vida, a qui s'obre a la seva irrupció en la pròpia existència i, voluntàriament, li dona resposta acceptant aquest do que és la fe, i acceptant els qüestionaments que l'acompanyen. És una resposta que es va forjant. Dependrà del procés de cadascú, de la disposició a acollir i del lliurament a ser acollit. Girar-nos cap als testimonis, els referents, també serà un element a considerar. Són moltes les mediacions que ens poden ajudar a conèixer i creure en aquell que Déu ha enviat. «Ningú no pot dir: "Jesús és el Senyor" si no el mou l'Esperit Sant» (1Co 12,3).

L'infant del relat ha començat el camí de la fe, aquest do de Déu que és resposta impulsada per l'Esperit. Cal confiar que respondrà, mogut per l'Esperit, i que arribarà a entrar en comunió íntima amb Jesús, que de moment "és tan *xuli!*". «Joves, us escric a vosaltres: Sou forts. La paraula de Déu està en vosaltres i heu vençut el Maligne» (1Jn 2,14).

HECHOS DE VIDA

El Espíritu Santo y la Iglesia

El teólogo y misionero en Bolivia, Víctor Codina, SJ, nos dirigió los *Ejercicios Espirituales* de este año en la Residencia Sacerdotal de Barcelona y nos hizo reflexionar sobre el texto conocido del Metropolitano Ignacio de Laetia, del Consejo Ecuménico de las Iglesias (Upsala, 1968), que difundió la Conferencia Episcopal Belga en un documento sobre el **Espíritu Santo**:

«El **Espíritu Santo** lo cambia todo. Sin el **Espíritu**:

—**Dios** es lejano y **Cristo** se queda en el **pasado**.

—El **Evangelio** es letra muerta y la **Iglesia** una mera **organización**.

—La **autoridad** es un **poder** y la **misión** una **propaganda**.

—El **culto** es un **arcaísmo** y la **vida cristiana** sólo una **moral**.

En el Espíritu:

—**Cristo Resucitado** se hace **presente**.

—El **Evangelio** se transforma en **potencia vital**.

—La **Iglesia** realiza la **comunió trinitaria**. La **autoridad** se convierte en **servicio**.

—La **misión** es un **Pentecostés** permanente y la **liturgia memorial** y **anticipación**. La **acción humana** se hace **divina**.»

J.M. Alimbau Argila

Lectures de la missa diària i santoral

10. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Ac 1,12-14) / Sl 86 / Jn 19,25-34]. Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dimarts [Ac 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,13-16]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, vg. cistercenca.

12. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, gran sacerdot per sempre. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ Divendres [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Eli-seu, profeta (s. IX aC), santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.

16. □ † Diumenge vinent, La Santíssima Trinitat (lit. hores: 3a setm.) [Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jn 16,12-15]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües».

Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

✠ Evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres».

Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdonar».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de un viento que soplab fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse.

Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frígia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua».

Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiren / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común.

Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros».

Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

Veniu, Esperit Sant!

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Amb la Pentecosta conclou el cicle de Quaresma i Pasqua. Els Evangelis que es poden proclamar avui en la litúrgia són dos. El més conegut és el que parla de la trobada de Crist ressuscitat amb els apòstols al Cenacle de Jerusalem (Jn 20,19-23) on queda visibilitzada l'Església gràcies al do de l'Esperit Sant que reconcilia amb Déu. Hi ha una altra lectura evangèlica que es preveu al leccionari d'avui: un fragment del sermó de Jesús al Cenacle, abans de la Passió (Jn 14, 15-16.23b-26). Segons l'evangelista, Jesús pren el protagonisme absolut i atorga als deixebles un consol que desborda l'espai i el temps, l'Esperit consolador. Els deixebles no s'imaginaven el que succeiria a la Passió. Essent Jesús conscient, els vol confortar radicalment i total. Ells necessitaven fe en Déu i confiança humana, però Jesús va més enllà: els atorga l'arrel de totes les solucions; més que consol, la consolació personal de Déu, identificat ací amb l'Esperit Sant.

Pentecosta, doncs, és una festa que té una doble vessant: pública i íntima. Pública perquè l'Església apareix ja constituïda amb tots els dons del Messies i comença a actuar en el món amb els carismes del Nou Testament. Però també té aquesta vessant íntima: Déu Pare, per Crist, conforta el cor dels creients per tal que puguem acomplir la tasca espiritual de ser llum del món i sal de la terra. I si seguim una espiritualitat netament bíblica sabem que, quan Déu (i Jesucrist) prometen una missió o una tasca, confereixen la gràcia per executar-la i per créixer humanament fins a la perfecció de la caritat. Santa Pentecosta.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Diumenge 9, a les 11 h. Missa de Pentecosta a la Romeria del Rocío a Terrassa. / **A les 20 h,** Missa de Pentecosta a la Catedral amb motiu de la Jornada de l'Apostolat Seglar.

Dilluns 10, a les 11 h. Sortida del Clergat de la Diòcesi a Vic.

Dimecres 12, a les 11 h. Reunió de delegats episcopals.

Del divendres 14 al diumenge 16. Ple Nacional del Moviment de Cursets de Cristiandat a Los Ángeles de San Rafael (Segòvia).

Notícies

Aplec de Sant Pau de Riu-Sec. El diumenge 19 de maig, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va presidir l'Aplec de

Sant Pau de Riu-Sec, vinculada històricament amb la parròquia de la Puríssima de Sabadell, a l'Arxiprestat de Sabadell Centre-Sud.

Baptismes de Casa Guadalupe. El diumenge 19 de maig, a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va batejar deu infants, fills de les mares acollides a Casa Guadalupe.

Institució de ministeris. El dimecres 22 de maig, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar i Rector del Seminari, va instituir lectors tres seminaristes i acòlits quatre seminaristes. Varen concelebrar un bon nombre de preveres, hi assistiren diaques i el poble fidel omplí la capella del Seminari.

Sessió del Consell Pastoral Diocesà. El dissabte 25 de maig, Mons. Saiz Meneses presidí la reunió de final de curs del Consell Pastoral Diocesà en el que es revisaren les accions de Pla Pastoral per a aquest curs i es presentaren les del curs vinent.

Més de 45.000 participants en el Concurs Bíblic. El dissabte 25 de maig s'han lliurat els premis del Concurs Bíblic que organitza des de fa 34 anys el Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya. Enguany hi han participat més de 45.000 infants i adolescents. L'entrega de premis s'ha fet a diversos bisbats. L'acte central tingué lloc en el Centre Cultural de Terrassa i va estar presidit pel Cardenal Martínez Sistach, Arquebisbe emèrit de Barcelona, i assistí Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar de Terrassa.

Agenda

Sortida del clergat diocesà a Vic. El dilluns dia 10 de juny, el clergat de Terrassa farà una sortida a Vic en autocar des de Terrassa (9.30 h) i Granollers (10.15 h). A les 11 h, arribada a Vic, visita guiada al Museu Episcopal i la Catedral, pregària d'Hora Menor; a les 14 h, dinar; a les 16.30 h, tornada.

Jornada Pro Orantibus. El proper diumenge 16 de juny, solemnitat de la Santíssima Trinitat, és la Jornada Pro Orantibus (pels qui pregunten). Està dedicada als monestirs de monjos i de monges. El lema d'enguany és «La vida contemplativa, cor orant i missioner».

Pelegrinatge diocesà a Assís i Bolonya. «Seguint els passos de Sant Francesc d'Assís i Sant Domènec de Guzman». Del 19 al 22 de setembre de 2019. Informació i inscripcions: Baraka Club de Viatges (tel. 937 845 600, www.baraka.cat i reserves@baraka.cat).

Jornades de Formació. Promogudes per la Unió Apostòlica del Clergat i obertes als preveres i diaques. Del dia 1 al 3 de juliol, a la Casa de la Sagrada Família de Vallvidrera. Informació: Mn. F. Xavier Aróztegui (tels. 937 836 872 i 636 876 206).

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

La misión de la Iglesia

Celebramos hoy la solemnidad de Pentecostés, y celebramos también el Día de la Acción Católica y del Apostolado Seglar. El lema de este año dice así: «Somos misión». Con este lema se quiere destacar que cada fiel laico, animado por la fuerza del Espíritu Santo, está llamado a descubrir, en medio del Pueblo de Dios, que él mismo es una misión, tal como nos insiste el papa Francisco (cf. EG, n. 273). La invitación del Santo Padre a sentirnos «misión en esta tierra» tiene su fundamento en el bautismo.

La misión de la Iglesia comenzó en la Pascua de Resurrección y Pentecostés. Esta misión está en continuidad con la misión de Cristo de proclamar e instaurar el Reino de Dios, y se realiza mediante sus tres funciones, que transmite a la Iglesia: profetismo, sacerdocio y realeza. Es decir: la predicación de la Palabra, la celebración de los misterios de la fe y el servicio a la comunidad. Así la ha llevado a cabo la Iglesia a lo largo de la historia. Pero actualmente hay quien piensa

que una propuesta de conversión se podría interpretar como intromisión en la conciencia y en la libertad personal; y también hay quien considera que todos los caminos son igualmente válidos para encontrar la salvación. Entonces, ¿tiene sentido la misión en el momento presente?

La razón de la actividad misionera de la Iglesia se fundamenta en la voluntad de Dios, que quiere que todos los hombres lleguen al conocimiento de la verdad, se conviertan a Cristo y se incorporen a Él formando la Iglesia. El Señor puede conducir a la fe a las personas que ignoran el Evangelio sin culpa propia, pero la Iglesia tiene el deber y el derecho de evangelizar. Además, la persona que vive con profundidad su fe, que ha experimentado un encuentro con Cristo, tiende a expresar, a comunicar el amor de Dios, que llena su vida. Como decía san Pablo: «si evangelizo, no es para mí motivo de gloria, sino que se me impone como necesidad. ¡Ay de mí, si no anuncio el Evangelio!» (1Co 9,

16). En definitiva, la misión es consecuencia del amor a Dios y al prójimo.

Han transcurrido dos mil años, pero la tarea no está acabada, más bien nos encontramos aún en los inicios y queda mucho por hacer: «Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el final de los tiempos» (Mt 28, 19-20).

San Juan Pablo II nos enseñó a distinguir tres situaciones de las personas en el momento actual: en primer lugar, la misión *ad gentes* con los no cristianos, es decir, pueblos, grupos humanos, contextos socioculturales donde Cristo y su Evangelio no son conocidos. En segundo lugar, la acción pastoral de la Iglesia donde hay comunidades cristianas con estructuras eclesiales adecuadas y sólidas, con fe y vida, que irradian el testimonio del Evangelio. En tercer lugar, la

nueva evangelización con los bautizados no creyentes. Se trata de una situación intermedia, especialmente en los países de antigua cristiandad, donde grupos enteros de bautizados han perdido el sentido de la fe e incluso no se reconocen como miembros de la Iglesia y llevan una existencia alejada de Cristo y de su Evangelio (cf. *Redemptoris Missio*, 2).

La evangelización es, pues, el primer servicio que la Iglesia puede prestar a cada persona y a la humanidad entera en el momento presente, en el que conoce grandes conquistas técnicas y científicas pero ha perdido el sentido último de la vida. La misión es responsabilidad y compromiso de toda la Iglesia. De toda la Iglesia y de cada miembro según su función y según los carismas recibidos.

Que el Espíritu Santo y la Virgen María, Reina de los Apóstoles, sigan animando al laicado en su compromiso de ser «una misión» en la Iglesia y en el mundo.